

[J. Oskar Andersen.]

syn til, at den vil kunne virke efter sit Formaal, betyder ikke det samme som, at jeg tvivler paa, at Det kongelige Teater, hvis det holder sig inden for de Rammer, som nu er fastslaaet ved Budgettet, vil kunne gennemføre den foreslaaede Ordning. Altsaa, det ærede Medlem har ikke Ret til at sige, at jeg tvivler om, at den Ordning, her er foreslaaet ogsaa økonomisk, ikke skulde kunne være holdbar, hvis man holder sig inden for de Regler, der er givet.

Povlsen: Jeg skal ikke lægge Beslag paa Tingets Opmærksomhed i ret mange Minutter. Jeg kan slutte mig til, hvad der er fremført af Udvalgets Ordfører, af det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen og af mit Partis Ordfører, det ærede Medlem Fru Elna Munch. Men jeg vil dog gerne have Lov til at gøre nogle ganske faa Bemærkninger.

Mindretallet i Udvalget — det vil sige Partiet Venstres Repræsentanter — slutter sig jo principielt til Flertallet i Ønsket om at opretholde Det kongelige Teater med de tre Kunstarter som en Statsinstitution; Uenigheden fremkommer først, naar der bliver Tale om at fremskaffe Midlerne til at naa dette Maal. Jeg maa tilstaa, at det var mig en Glæde at se, at Partiet Venstre indtog det positive Standpunkt virkelig at anerkende Det kongelige Teater og ønske det opretholdt som et nationalt Teater med de tre Kunstarter og med Statsstøtte. Uenigheden fremkommer altsaa, naar der bliver Tale om den Støtte, som skal til for at naa Maalet, at opretholde Det kongelige Teater som Nationalteater, idet Venstres Repræsentanter, Mindretallet, ønsker, at Hovedstadskommunerne skal yde en væsentlig Del af det Beløb, som kræves hertil, og man henviser til Udtalelser, som fremkom i Spareudvalget i 1922 fra Repræsentanter for de forskellige Partier. Jeg maa sige, at jeg egentlig mener, at der er noget i dette, at Hovedstadskommunerne burde give noget mere til Opretholdelsen af Det kongelige Teater, end det lykkedes at formaa dem til, men det ærede Medlem Hr. Pinholt ved jo meget godt, at det lod sig ikke gøre at komme videre end til den Overenskomst, der blev sluttet, og paa Grundlag af hvilken Ministeren nu har bygget sit Forslag, og jeg mener ikke, der kan rokkes ved denne Overenskomst.

Jeg mener for øvrigt, at man kan sige, som jeg tror det er blevet sagt af det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen, at der jo her i København ogsaa findes adskillige

andre Kulturinstitutioner, som f. Eks. alle vore Museer, der kommer Københavnerne i ganske særlig Grad til gode — hvad man jo siger ogsaa om Det kongelige Teater —, men uden at man dog tænker paa at forlange, at Københavns Kommune skal yde sit særlige Bidrag til Opretholdelsen af disse Kulturinstitutioner. Jeg mener imidlertid ikke Mindretallet har Lov til saa stærkt at understrege Teaterets Betydning for Hovedstadskommunerne, at det derved i høj Grad undervurderer den store Betydning, som Teateret har for det hele Land. For det kan man dog ikke komme bort fra, at Det kongelige Teater har en meget stor Betydning, er en Kulturfaktor af høj Rang for hele vort Folk. Der kommer jo her til Københavns ude fra hele Landet unge Mennesker, som tilbringer nogle af de bedste Aar af deres Liv herovre, og de henter store Kulturværdier gennem Det kongelige Teater og drager atter ud i Landet og er med til at udnytte disse Kulturværdier til Fordele for Landets Befolkning. Det er dog noget, man ikke maa glemme.

Man maa heller ikke glemme de Skoler, som er oprettet ved Det kongelige Teater, og som er af den største Betydning for den kunstneriske Virksomhed gennem Teatrene i vort Land, og navnlig maa man ikke glemme den overordentlig store Betydning for hele Musiklivet i vort Folk, som den kongelige Opera og det kongelige Kapel har.

Man spurgte i Udvalget „Dansk Tonekunstnerforening“ om, hvilken Værdi man tillagde Det kongelige Teater med de tre Kunstarter for Musiklivet i Danmark, og Formanden for „Dansk Tonekunstnerforening“, Komponisten Hakon Børresen, svarede derpaa:

„Med sine tre Kunstarter og et Eliteorkester har Det kongelige Teater under den hidtidige Driftsform været en Kunstens Kilde og en Hovedfaktor i vort Musikliv, et Forhold, som det maa være en Livssag at opretholde.“

Nu kunde jeg tænke mig, at en og anden vilde sige: Ja, men „Dansk Tonekunstnerforening“ er vel nærmest et Udtryk for Musiklivet her i København, og hvilken Betydning har Det kongelige Teater og det kongelige Kapel for det kulturelle Liv, navnlig for Musiklivet ude omkring paa Landet og for hele det folkelige Musikliv? Jeg kunde tænke mig, man vilde stille det Spørgsmaal, og derfor har jeg henvendt mig til en af vore første Autoriteter paa dette Omraade — jeg tror, at naar jeg nævner hans Navn, vil ingen bestride dette — nemlig Komponisten Thorvald Aagaard